

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ALGUNS MOSSOS IMPUTATS

Ciutat de Manresa. Altes hores de la matinada. Als voltants d'una discoteca a prop del riu Cardener. Un noi de divuit anys és atonyinat i detingut. El resultat d'una confusió policial. El jutge imputa el noi i els mossos que hi van intervenir. No és gens habitual que els tribuns carreguin contra agents, perquè generalment la magistratura no dona crèdit a les denúncies de particulars. Sembla que en aquest cas vol escoltar les dues parts en igualtat de condicions processals. El jove corria amb la bossa d'una amiga a la mà. Per oblit s'havia quedat a la sala de festes i venia de recuperar-la. Els mossos de paisà el van prendre per un lladre i ell va creure que els agents camuflats eren uns delinqüents que el volien atracar.

Un oficial es va fer mal als genolls i el xicot sol·lícit amb la seva companya pateix contusions importants i un os del canell trencat. L'origen d'un cas com aquest sempre és diferent però massa vegades deriva en un final similar: un privat pateix ferides de certa consideració com a conseqüència d'accions de bloqueig amb procediments dubtosos. Diuem presumptament per si de cas. Recordin aquell ciutadà de la capital que va perdre la vida quan es resistia a ser detingut o l'ull que li falta a una altra barcelonina. Tots aquests fets serveixen per presumir que en molts cassos aquesta part de l'administració pública no tracta els administrats d'una forma justa ni equànime. Els hem delegat l'ús de les armes i l'aplicació de la violència quan (ells) creuen que

és necessària. I als jutjats, la declaració d'un uniformat té sempre molt més valor que la d'una persona del carrer. I la combinació d'aquests dos factors genera frustració i indefensió. Feia por veure'ls arribar a declarar tots plegats, caminant junts i compactes cap a veure el jutge. Mai la policia reconeix un error o una falla. Per capteniment irrefrenable o perquè el sistema que tenen establert els penalitza fortament si ho fan. O per orgull malentès. Imaginem-nos per un moment que el que declara el noi implicat és cert i la confusió sobre la identitat dels que el volien aturar li va crear un nerviosisme que el va portar a fugir. La seva versió queda reforçada pel fet que es va comprovar que no havia comès cap delictes. Per tant, corria per por d'uns desconeguts

d'aparença sospitosa. Si ho acceptem com un possible cas tèdric, seria exemplar que els agents reconeguessin la falla i demanessin disculpes. El jove ferit es sentiria reconfortat i la visió del cos milloraria a ulls de la ciutadania. Perquè tots ens equivoquem quan treballem. I reconèixer-ho et fa millorar i dona pau interior. Els agents de l'ordre, els metges, els pilots d'avió i els jutges són alguns que amb les seves accions o decisions poden danyar greument. I no cal que es vulguin creure o presentar-se com a infal·libles. No és necessari. No ho són. Si es mostressin humans i demanessin excuses quan ho fan malament, millorarien ells i la visió que en té el conjunt de la societat. Amb més perspectiva temporal podem aturar-nos en el cas de l'ull (buidat) d'una dona un dia de manifestacions i aldarulls, contestats amb intervencions re-

pressives, càrregues i llançament de pilotes de goma. Les imatges de televisió d'aquell dia ens van mostrar el rostre ensangonat de l'Ester Quintana. No era la primera vegada que algú en perdia un per una acció d'aquesta mena. I com sempre, la reacció de la conselleria d'Interior del moment va ser la negació usant tota la força mediàtica disponible. Primer el conseller, després Manel Prat, l'arrogant exdirector dels Mossos, i acabant amb els comandaments dels escamots que van intervenir aquell dia. Ara, quan sembla que l'advocada d'un dels imputats ha reconegut una relació del seu representat amb el dany físic causat, és lícit pensar que una disculpa a temps hauria mitigat el dolor psicològic de la víctima. Algú hauria de revisar tot aquest sistema pervers, car, desfasat i covard que en moltes ocasions considera el ciutadà com un oponent.

HIPERACTIVISME I POSTUREIG DE PERRUQUERIA

TRIBUNA

Jordi Bonvehí i Castanyer

HISTORIADOR

L'exhibicionisme a les xarxes socials sedueix, atreu i adquireix noves dimensions sociològiques que comencen a adquirir tons burlescos. La frase per començar és dura i gens pragmàtica pels temps que corren, no ho negaré... tothom en té part de culpa i n'està al corrent. L'hiperactivisme a les xarxes socials s'ha convertit en una eina que ens està devorant a propis i estranys. Un dels mals tecnològics de la neosocietat és el «fast and repost», és a dir, enviar molts missatges de diferents temes, per atraure el màxim de lectors o fans. Com qui deixa anar una pedrada enmig d'un llac tranquil i es queda a veure els

efectes de l'onada a l'aigua que ha provocat. Cap on anem? Us posaré un exemple i que va aixecar crítiques de tots colors, estils i gammes. El dia 13 de juny es van constituir els nous ajuntaments a l'estat espanyol, i l'onada de polítics «nous» va inaugurar una etapa del que podem anomenar «postureig de perruqueria», és a dir, els antics activistes del 15-M, de la PAH, d'organitzacions que es partien la cara al carrer per defensar drets de ciutadans expulsats del sistema i d'altres organitzacions socials de força popular, ja estan al sistema que detesten (no tots però sí uns quants!), aparentment amb ganes de canviar-ho tot, denunciar tota la corrupció i la merda enganxada que hi ha als passadissos de les administracions. Fins aquí, felicitats i a treballar sense aturador. Els actes d'aquesta nova classe política van començar amb força i engrescant les masses: aturant desnonaments, acatant la constitució espanyola amb cara de fàstic profund el dia que recollien l'acta de regidor, marxant dels primers plens municipals quan algun tema proposat no els agradava, etc. Com diria aquell portu-

guès, aquí es fa molt bon postureig! Seguim marcant i dient a les xarxes el que és bo i dolent, sense caure en l'estrany parany de la contradicció permanent? No, perquè la contradicció és la base de la política, si no molt probablement no en diríem política. Espero i desitjo que les ànsies de canvi polític vagin en la direcció de més i millor política; de més i més compromís ciutadà, que prou falta ens fa. En definitiva, de política amb majúscules, en què es prioritzin les idees, les propostes i la manera de viure-les. I es bandegi, per sempre, la dictadura del postureig, que tant de mal ha ocasionat en les nostres formes polítiques, i que, si no anem amb cura, es transvestirà, de la mà dels anomenats «partits nous» i d'altres partits que van amb l'etiqueta de ser més d'esquerreres que la calba de Lenin, en noves propostes buides, recobertes de clixés esquerranosos més vells que el cagar assegut, com «canvi», «modernitat», «transformació», etc. El perill de l'exhibició indefinida és que ens acabem convertint en personatges d'una representació global, que a base de «matxacar» amb missatges ens acabem

empassant tard o d'hora la nostra pròpia saliva. Als Estats Units i al Regne Unit, «el postureig» es coneix en molts cercles socials amb la paraula *braggie* (derivat de la paraula *brag*, «presumir»), component del clàssic de tota la vida de casa nostra de: «fer-se veure i fer-se notar». Un *braggie*, segons el diari britànic Daily Mail, és una imatge publicada a les xarxes socials amb l'únic objectiu específic de despertar l'enveja als amics, companys de feina, del partit polític de torn o senzillament donar suc perquè d'altres en puguin fer un bon refresc en una tertúlia de bar o de buró. El perill d'estar més preocupats pel que els altres vegin, pensin, jutgin o opinin de nosaltres, que per fer el que realment ens sentim cridats a fer, allò que ens omple de veritat. El perill de saber pinzellades de tot, però res veritablement en profunditat. El perill que les coses ens importin perquè importin als altres, i no perquè realment ens importin a nosaltres mateixos. Els límits del postureig són els que cadascú es posi, hi ha molt bon professional pel món. Si vols pots ser un d'ells... però recorda sempre: «posture, ergo sum».

REFRESCA'T

DE MANERA SANA I NATURAL

Regió7 t'ofereix l'ESPREMEDORA DOBLE de tall automàtic

ESPREM SUC A L'INSTANT

Característiques: Potència de 90 Watts · Doble capçal per fer suc · Inclou ganivet de tall a la tapa · Got de 500 ml · Fàcil de netejar i desmuntar · Apta per a rentaplats

POTS ACONSEGUIR-LA a les nostres oficines del c. Sant Antoni Maria Claret, 32, de Manresa, o al Quiosc Sant Domènec, de la Muralla Sant Domènec, 7, de Manresa. **Més informació al 93 877 22 33**

